

Arrest

nr. 113 371 van 6 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, Xen X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HASOYAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen bij schrijven gedateerd op 31 oktober 2011 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 29 april 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die op 7 mei 2013 aan verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.11.2011 werd ingediend door (aangevuld op 22.09.2012):

[...]

Nationaliteit: Armenië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 27 juni 2008 in België verblijven, vanaf hun aankomst in de Belgische samenleving ten zeerste werk zouden gemaakt hebben van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich weldegelijk zouden geprofileerd hebben en niet onopgemerkt zouden gebleven zijn, taalcursussen volgden en op heden goed Nederlands zouden spreken (zie certificaten, deelcertificaten, overeenkomst voor persoonsgerichte vorming, beëindiging beroepsopleiding, inschrijvingsbewijs), kunnen, willen en zullen voorzien in eigen levensonderhoud (zie inschrijving als werkzoekende, deelattest “Kiezen voor werk”), een attest inburgering voorleggen, zich op sociaal vlak steeds op intensieve wijze hebben gemengd onder de Belgische bevolking, hun Belgische vrienden en kennissen hen als aangename en gedreven personen zouden hebben leren waarderen, zicht op werk hebben (zie werkbepaalde BVBA GTA), dat zij een zeer diepe indruk nalaten en dat de Belgische gemeenschap een voorbeeld aan hen zou kunnen nemen, overgegaan zijn tot de verinnerlijking van onze “Belgische taal” zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven, hun centrum van belangen in België zou liggen, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen voor al de tijd dat zij al in ons land verblijven op geen enkele wijze in aanraking gekomen zijn met het gerecht en dat zij derhalve een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Op 27 juni 2008 dienden betrokkenen een eerste asielaanvraag in, deze asielaanvraag werd afgesloten op 23 maart 2010 met het beroep dat verworpen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 31 januari 2013 dienden betrokkenen een tweede asielaanvraag in, [H.A.], die inmiddels meerderjarig was, diende

eveneens een asielaanvraag in. De aanvraag van de ouders en hun minderjarige dochter werd op 07 februari 2013 afgesloten met een beslissing tot weigering van in overweging na me van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. De aanvraag van [H.A.] werd afgesloten op 27 maart 2013 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures - namelijk 1 jaar 8 maand 24 dagen voor de eerste asielaanvraag, 7 dagen voor de tweede aanvraag van de ouders en hun minderjarige dochter en 1 maand 27 dagen voor de aanvraag van [H.A.] - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat mevrouw [G.] ernstig ziek is en dat betrokkenen bijgevolg een aanvraag machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend hebben. Het is inderdaad zo dat betrokkenen een eerste aanvraag 9ter indienden op 26 januari 2010, op 14 oktober 2010 werd deze ontvankelijk bevonden en op 30 augustus 2011 werd deze aanvraag ongegrond bevonden. Betrokkenen dienden vervolgens op 07 oktober 2011 een tweede aanvraag 9ter in, deze werd onontvankelijk verklaard op 08 maart 2012. Op 21 maart 2012 dienden zij een derde aanvraag 9ter in die op 27 juni 2012 onontvankelijk werd bevonden, waardoor ook dit geen buitengewone omstandigheid vormt.

Betrokkenen halen aan dat hun leven ernstig gevaar loopt wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst en dat dit een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) impliceert. We merken hier op dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aan gezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is, Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De raadsheer van betrokkenen stelt dat het onwenselijk is voor verzoekers om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun ontvluchtte geboorteland. Dit zou voor hen werkelijk een trauma betekenen. Het blijft hier bij een loutere bewering die niet door objectieve elementen ondersteund wordt en we kunnen deze bewering dan ook niet weerhouden als zijnde een bijzondere omstandigheid.

Het feit dat de kinderen naar school gaan (zie school attesten, rapporten, brief OKAN), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat de scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De raadsheer stelt dat de overgang naar het Armeense educatiesysteem werkelijk dramatische gevolgen zou hebben voor hun verdere studie en carrière maar toont niet aan waarom en wat die gevolgen zouden zijn.

Wat het aangehaalde artikel 3 Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) betreft, dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat artikel 3 geen directe werking heeft.

Wat betreft het aanhalen van artikel 12 van het IVRK: hoewel de hoorplicht inhoudt dat betrokkene de mogelijkheid moet gegeven worden om haar standpunt op nuttige wijze naar voren te brengen, betekent horen niet dat betrokkene mondeling dient gehoord te worden. Artikel 12.2 van het IVRK voorziet dat het kind dit zelf kan doen of via een vertegenwoordiger. Bij een aanvraag 9bis wordt het kind vertegenwoordigd door de ouders, die de mogelijkheid hebben alle elementen (inclusief deze van hun kinderen) naar voren te brengen, hetzij in de aanvraag, hetzij via aanvullende stukken. Niets verhindert

de ouders overigens om een schrijven van hun kinderen bij de aanvraag te voegen. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft artikel 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Omwille van deze reden kan er geen schending van artikel 12 van het IVRK vastgesteld worden zodat dit element geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Wat betreft het aangehaalde artikel 16 IVRK, recht op privacy, dient opgemerkt te worden dat er van een inmenging in het privé- en gezinsleven geen sprake is gezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van artikel 28 (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielprocedure. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Het recht op onderwijs wordt eveneens niet ontzegd bij een terugkeer; betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Bovendien zijn betrokkenen hier nog niet zo heel lang in België waardoor het voor hen niet bijzonder moeilijk is terug te keren naar hun land van herkomst en de kans op psychische schade of een ernstig nadeel voor hen en de kinderen klein is.

In het verzoekschrift wordt verwezen naar de actuele toestand in de regio van herkomst, maar nergens wordt een element naar voor gebracht waaruit zou kunnen blijken dat betrokkenen persoonlijke problemen zouden kennen door de algemene toestand in de regio. Ook deze ongefundeerde verwijzing kan dus niet als bijzondere omstandigheid beschouwd worden.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13 juli 2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De raadsheer van betrokkenen haalt aan dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië. In dit verband willen we erop wijzen dat betrokkenen hun aanvraag om machtiging tot verblijf per koerier in kunnen dienen bij het visumcentrum in Moskou of Sint-Petersburg (zie website www.belgiumvac-ru.com), zij hoeven zich niet persoonlijk daar aan te melden voor het indienen van de aanvraag."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 3 mei 2012 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan eerste en tweede verzoekende partij. Deze beslissingen, die tevens op 7 mei 2013 aan hen ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"[...] Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad erop dat, luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen enkel middel ontwikkelen tegen de tweede en derde bestreden beslissing. De door hen ingeroepen middelen zijn enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing. In zoverre verzoekende partijen van mening zouden zijn dat de bevelen om het grondgebied te verlaten een gevolgbeslissing zijn van de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen in gebreke blijven aan te tonen dat een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed heeft op de regelmatigheid van de tweede en derde bestreden beslissing die gegrond zijn op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is in zoverre dit is gericht tegen de beslissingen van 3 mei 2013 waarbij eerste en tweede verzoekende partij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Een bespreking van de door verwerende partij opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten dringt zich niet langer op.

4. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

4.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis VrW onontvankelijk verklaard op 29/04/2013 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip “buitengewone omstandigheden” echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder “buitengewone omstandigheden” moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op “humanitaire redenen”.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen ” (RvV5616, RvV9628, RvV 10087, RvV 10047).

“Buitengewoon” betekent niet dat het “onmogelijk” is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het “bijzonder moeilijk” is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die “exceptionnelles” zijn, wat synoniem is van “extraordinaires”. Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden “buitengewoon” zijn, dient het toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers.

Zoals vermeld, stelden verzoekers een asielaanvraag in het Rijk op 27/06/2008.

Deze asielprocedure werd afgesloten door een verwerping van hun beroep door de Raad op 23/03/2010.

Op 31/01/2013 stelden verzoekers een tweede asielaanvraag in op basis van nieuwe elementen.

Deze asielprocedure werd tevens verworpen, waartegen thans een schorsing- en annulatieberoep lopende is bij de Raad.

Dienaangaande verwijzen verzoekers naar hun lijvige administratief dossier.

Verzoekers doorliepen voordien al diverse verblijfsrechtelijke procedures dewelk het fundament vormden om op 08/11/2011 een verzoek conform art. 9bis VrW - op basis van de regularisatiecriteria dd. 19.07.2009 - te activeren.

Dat ten eerste verzoekers hun aanvraag in de bestreden beslissing al reeds bekeken wordt in het licht van de vernietigde instructie, waarbij verwerende partij van rechtswege de situatie van verzoekers al reeds aan punt 1.1. van deze criteria toetst (Stukken 1, p. 2 lid 3).

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

Dat ten tweede benadrukt moet worden dat verzoekers zich benevens de regul-criteria dd. 19.07.2009, het schoollopen, tewerkstelling en integratie in hun verzoek hadden opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift en het administratief dossier in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is.

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

« considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir

compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19.07.2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen om te worden geregulariseerd conform punt 1.2. - temeer daar verwerende partij zelf melding maakt van de duur van de procedure van verzoekers in toepassing van punt 1.1 van de criteria dd. 19.07.2009 - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend, temeer daar zij eerder van rechtswege deze criteria heeft getoetst in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve tevens bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat ten derde verzoekers zich in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van verzoekster.

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop deze procedure art. 9ter VrW ongegrond werd verklaard, zonder enige analyse van het medisch dossier van verzoekster en haar psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgen vanuit Jerevan naar Moskou (Rusland), gelet op het feit dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect van verzoekster grondiger dienen te motiveren. Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (Rv.St 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; Rv.St 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (Rv.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis VrW. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat ten vierde verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (Rv.St nr. 73.025, 9 april 1998., Rv.St, 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen "

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen (integratie - schoolgang — werkbereidheid — verblijf van quasi 5 jaar - blanco strafregister edm...) geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing de uitstekende integratie van verzoekers niet betwist wordt, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren.

Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht."

4.1.2. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij lichten het middel als volgt toe:

"Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu menen verzoekers dat - niettegenstaande alle gegeven elementen van integratie in het Rijk, hun 5 jaarig gedoogd en legaal verblijf, het overschrijden van de redelijke termijn inzake de behandeling van hun aanvraag, hun langdurige procedures in het Rijk - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd."

4.2.1. De beide middelen worden, gelet op hun onderlinge verwevenheid, samen beoordeeld.

4.2.2. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekende partijen ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf kunnen indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt uitvoering ingegaan op de verschillende door verzoekende partijen aangehaalde elementen en telkens – in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partijen betogen – in concreto toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen.

Verzoekende partijen geven aan van mening te zijn dat een verdere motivering zich opdrong in de eerste bestreden beslissing in het licht van het criterium 1.2 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Er blijkt evenwel niet dat verwerende partij niet kon volstaan met de motivering dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State en derhalve niet meer van toepassing is. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de eerste bestreden beslissing enkel betrekking heeft op de vraag of de aanvraag om machtiging tot verblijf op ontvankelijke wijze werd ingediend en of er buitengewone omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Verzoekende partijen geven tevens aan dat de motivering in de eerste bestreden beslissing niet afdoende is wat de ingeroepen medische problemen in hoofdte van tweede verzoekende partij betreft. Er kan evenwel niet worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris, die als niet-arts niet de bevoegdheid heeft zich zelf uit te spreken over medische kwesties als dusdanig, in het kader van de ontvankelijkheid van de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kon verwijzen naar de uitkomst in de eerdere procedures op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en waarbij wel een ambtenaar-geneesheer zich kon uitspreken over de ingeroepen medische aandoeningen en de vraag of deze tweede verzoekende partij verhinderen te reizen of dat hieruit een ziekte blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Er blijkt niet dat deze motivering niet afdoende zou zijn, nu artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partijen betogen verder op zeer algemene wijze dat in de eerste bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom de door hen ingeroepen omstandigheden niet buitengewoon zouden zijn. Zij wijzen hierbij onder meer op hun integratie, de schoolgang van de kinderen, hun werkbereidheid, hun verblijf in België gedurende ongeveer vijf jaar en hun blanco strafregister. Inzake de integratie, de werkbereidheid en de duur van het verblijf in België wordt in de eerste bestreden beslissing aangegeven dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Verwerende partij stelt hiertoe dat al deze elementen in wezen de integratie van verzoekende partijen in België betreffen en dat deze het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij geeft aldus aan dat deze elementen in wezen de grond van de aanvraag betreffen. Inzake de schoolgang van de kinderen wordt verder gesteld dat dit gegeven niet wordt aanvaard, omdat niet wordt aangetoond dat de scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen. Hierbij wordt ook toegelicht dat niet blijkt dat gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur die niet te vinden is in het land van herkomst vereist is. Verwerende partij gaf ook nog aan dat verzoekende partijen poneerden dat de overgang naar het Armeense educatiesysteem dramatische gevolgen zou hebben voor de verdere studie en carrière, doch dat zij deze gevolgen niet concreet maakten. Het blanco strafblad van verzoekende partijen werd verder niet aanvaard als buitengewone omstandigheid omdat van alle vreemdelingen die in België verblijven wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen op geen enkele wijze duiden waarom zij van oordeel zijn dat voormelde motiveringen in de eerste bestreden beslissing niet als afdoende kunnen worden beschouwd in het licht van het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht.

De Raad besluit dat verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3.1. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet correct of kennelijk onredelijk is, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekende partijen beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij oordeelde evenwel dat verzoekende partijen met hun aanvraag niet aantonen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

4.2.3.2. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing overduidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekende partijen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met hun concrete situatie.

4.2.3.3. In de mate dat verzoekende partijen van oordeel zijn dat hun aanvraag alsnog had moeten worden getoetst aan de vernietigde instructie van 19 juli 2009 – waarbij zij erop wijzen dat zij in hun aanvraag duidelijk naar deze instructie hebben verwezen en voldoen aan de hierin opgenomen criteria, zodat hun aanvraag diende te worden vermoed ontvankelijk en gegrond te zijn – herhaalt de Raad het gestelde in de eerste bestreden beslissing dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State met nummer 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verwerende partij in de eerste bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van verzoekende partijen om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria niet meer van toepassing zijn.

De Raad stelt daarenboven ook vast dat verzoekende partijen hun kritiek in wezen is gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria vervat in de vernietigde instructie betroffen immers *“humanitaire”* situaties waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De eerste bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een

overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekende partijen hebben dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

In casu is verwerende partij, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Bij ontbreken van de vereiste buitengewone omstandigheden kon verwerende partij niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou zij de wet miskennen. Verzoekende partijen tonen door te verwijzen naar verklaringen afkomstig van het *“kabinet Mevr. M. De Block”* of de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria in de vernietigde instructie alsnog zouden gelden voor wie eraan voldoet, niet aan dat de in casu eerste bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar beginselen van behoorlijk bestuur niet toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde, in casu de verplichting voor het bestuur om in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden na te gaan. Verzoekende partijen kunnen ook niet, onder verwijzing naar een arrest van de Raad van State van 17 april 2002, betogen dat de criteria van de instructie dienen te worden toegepast. Er dient te worden benadrukt dat voormeld arrest betrekking heeft op een ongegrondheidsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en verder geen betrekking heeft op de instructie van 19 juli 2009. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verwerende partij in de eerste bestreden beslissing rekening diende te houden met het gegeven dat verzoekende partijen zouden voldoen aan de voorwaarden vervat in de vernietigde beleidsinstructie, los van de vraag of dit al kan worden aangenomen.

Waar verzoekende partijen nog stellen dat verwerende partij *“van rechtswege de situatie van verzoekers al reeds aan punt 1.1. van deze criteria toetst”* en daarbij verwijst naar de passage in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot (de duur van) de doorgelopen asielprocedures, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen verkeerdelijk aannemen dat dit onderdeel van de beslissing gestoeld is op de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Dit blijkt op geen enkele wijze uit de motivering van deze beslissing. De motivering met betrekking tot de asielprocedures kadert louter in het onderzoek, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt, van de vraag of de door verzoekende partijen in hun aanvraag aangevoerde elementen buitengewone omstandigheden uitmaken. Hij heeft hierbij niet verwezen naar het niet voldaan zijn aan de voorwaarden vervat in de criteria van de vernietigde instructie.

Met betrekking tot de door verzoekende partijen aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekende partijen niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

4.2.3.4. Verzoekende partijen geven verder aan niet akkoord te gaan met de motivering in de eerste bestreden beslissing waarbij de ingeroepen medische problemen van tweede verzoekende partij niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Zij geven aan dat ten onrechte geen analyse van het medische dossier werd gemaakt en haar psychische en fysieke capaciteit om te reizen niet werd onderzocht.

De Raad herhaalt dat niet kan worden ingezien dat de gemachtigde van de staatssecretaris, die als niet-arts niet de bevoegdheid heeft zich zelf uit te spreken over medische kwesties als dusdanig, in het kader van de onontvankelijkheid van de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kon verwijzen naar de uitkomst in de eerdere procedures op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en waarbij wel een ambtenaar-geneesheer zich kon uitspreken over de ingeroepen medische aandoeningen en de vraag of deze tweede verzoekende partij verhinderen te reizen of dat hieruit een ziekte blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. De Raad merkt verder op dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 30 augustus 2011 de eerste aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van verzoekende partijen ongegrond verklaarde onder verwijzing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer, waarin werd vastgesteld: *“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als een pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende*

behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië". Het kan dan ook niet kennelijk onredelijk worden geacht, waar verweerder – onder verwijzing naar een beslissing waarin een ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat de medische toestand van verzoekster een terugkeer naar Armenië niet verhindert – het argument dat verzoekster ernstig ziek is, niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid die verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Er blijkt ook niet welk belang verzoekende partijen hebben bij deze grief, nu artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*), blijkt immers dat het de betrachting van de wetgever was om "[...] opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden."

4.2.3.5. In zoverre verzoekende partijen nog opwerpen dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou brengt en zij zich aldus wel degelijk in persoon naar Moskou of Sint-Petersburg zullen moeten begeven, kan het in beginsel volstaan vast te stellen dat zij geen enkel begin van bewijs aanbrengen ter staving van hun bewering en aldus de motivering in de eerste bestreden beslissing niet weerleggen dat zij zich niet persoonlijk naar Rusland moeten begeven voor het indienen van de aanvraag.

4.2.3.6. De stelling van verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde verblijfsduur en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is verder in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat in hun specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

4.2.3.7. De overige motieven van de eerste bestreden beslissing worden niet betwist, laat staan weerlegd. Verzoekende partijen geven nog op zeer algemene wijze aan dat hun procedures in het Rijk langdurig hebben geduurd, doch aldus tonen zij evenmin het kennelijk onredelijk of onjuist karakter aan van de motivering in de eerste bestreden beslissing waarbij werd geoordeeld dat geen buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend, zijn aangetoond.

4.2.3.8. De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekende partijen ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In zoverre verzoekende partijen in dit verband nog wijzen op het gegeven van "*het overschrijden van de redelijke termijn inzake de behandeling van hun aanvraag*", merkt de Raad op dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te onderwerpen. Een termijn van zeventien maanden om een dergelijke aanvraag te behandelen kan bijgevolg niet als onredelijk lang beschouwd worden. Verzoekende partijen tonen trouwens niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat de eerste bestreden beslissing, die hun verblijfstoestand niet wijzigt, eerder had moeten worden genomen. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke

termijnvereiste heeft immers hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoekende partijen zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

4.2.5. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen op geen enkele wijze uiteenzetten waarom in casu zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding. In zoverre verzoekende partijen betogen dat verwerende partij diende te onderzoeken of zij in aanmerking komen om te worden geregulariseerd onder criteria 1.2. van de instructie van 19 juli 2009, herhaalt de Raad dat deze instructie werd vernietigd bij arrest van de Raad van State met nummer 198.769 van 9 december 2009, waardoor deze met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen. Een schending van het evenredigheidsbeginsel vanwege een miskenning van deze (vernietigde) instructie kan dan ook niet worden aangenomen.

4.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekende partijen betogen dat niet alle gekende elementen van de aanvraag en het administratief dossier in acht werden genomen, doch blijven in gebreke in concreto aan te tonen met welke elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Verzoekende partijen lijken verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stellen dat hen niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hen niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die hun voorstelling van de feiten of van hun toestand geloofwaardig maken. De Raad benadrukt evenwel dat verzoekende partijen de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken konden onderbouwen. Verzoekende partijen houden derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans hadden om hun standpunt te verduidelijken.

Verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS